

РЕШЕНИЕ

№ 2061

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **69** по описа за **2023** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началник група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/- отдел „Пътна полиция“, подадена чрез юрк. Д., срещу Решение №3068 от 07.08.2022 г., постановено по НАХД № 8533/2021г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 136-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) №21-4332-007675/13.04.2021 г., издадено от началник група към СДВР –МВР, с който на К. П. Б., на основание чл.179, ал.2, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв., за нарушение на чл.20 ал.2 от ЗДвП и на основание чл. 183, л.1, т.1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Според касатора СРС е постановил оспореното решение без да се съобрази с доказателствата приложени по делото и без да изпълни задължението си произтичащо от служебното начало. Счита за неправилен извода на въззивна инстанция, че в НП, в

нарушение на чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН, не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението и доказателствата, които го потвърждават. Не е съобразена и разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Искане се отменя на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление. В условията на алтернативност, делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът – К. П. Б., не се явява и не изпраща представител в съд.з и не ангажира становище по делото.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба и правилност на решението на СРС.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е отменил изцяло НП №21-4332-007675/13.04.2021 г., издадено от началник група към СДВР –МВР, с който на К. П. Б., на основание чл.179, ал.2, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв., за нарушение на чл.20 ал.2 от ЗДвП и на основание чл. 183, л.1, т.1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т.1 от ЗДвП.

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 28.03.2021 г. около 17:30 ч., в [населено място] на път Общински №S.-S., по С. скоростна тангента с посока на движение от[жк]към [улица]К. Б. управлявал л.а. Нисан А. с рег. № В 630 НР, като на връзката с Околовръстен път автомобилът поднесъл и самокатастрофирал в метален стълб, след което се преобърнал през таван по пътя.

Въз основа на тези данни служител в СДВР съставил АУАН , с който е наложена „глоба“ в размер на 200 лв., за нарушение на чл.20 ал.2 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т.1 от ЗДвП. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

Първоинстанционният съд е обосновал правния извод, че при провеждане на административно-наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, като не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението и доказателствата, които го потвърждават, в нарушение на чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН, а именно не е посочено конкретно с каква скорост се е движило процесното МПС и каква е следвало да бъде същата, за да се счита за несъобразена със съответния релеф, в НП не е отразено, че Б. не е бил сам в автомобила, което е довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, поради което приема, че обжалваното пред него НП по т.1 следва да се отмени само на това основание. По отношение на нарушението посочено в т.2 от НП, въззивна инстанция е приела, че последното е

недоказано, тъй като в показанията на свидетелите не се съдържаха данни, че Б. не е представил талон към свидетелството за управление на МПС. С тези доводи СРС е отменил изцяло процесното НП.

Решението е неправилно.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав не споделя изцяло. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи.

Вън от горното, настоящият състав намира следното:

Съгласно чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП, който поради движение с несъобразена скорост причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба от 100 до 200 лева. В случая Б. е причинил ПТП, деянието му не съставлява престъпление, а се сочи единствено - чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Нормата има следното съдържание: „водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“. Действително в АУАН е посочено, че водачът е причинил ПТП, движейки се с несъобразена скорост с релефа на местността, възпроизведено в НП с допълнение: „водачът не избира скоростта на движение съобразно атмосферните условия, релефа, с условията на видимост, интензивността на движението и други обстоятелства, за да спрат пред предвидимо препятствие или създадена опасност за движението“. Така описаната фактическа обстановка кореспондира със събрания по делото доказателствен материал, ясно и конкретно е отразено в какво се изразява неправомерното поведение на Б.. В тази връзка, не са допуснати съществени процесуални нарушения и правото на защита на наказаното лице не е ограничено, поради невъзможност за същото да разбере за кое негово действие/ бездействие е ангажирана отговорността му.

Видно от приложените по делото декларации, скици и протокол за ПТП се изяснява механизмът на ПТП, реализирано следствие на несъобразената скорост, с която е управлявал МПС водачът и административно наказано лице Б., без да съобрази, че пътят е силно опесъчен. Същият е поставил подписа върху така цитираните документи, поради което и спор за горните установени безпротиворечиво обстоятелства няма. Без значение е каква е допустимата максимална скорост по смисъла на чл. 21 ЗДвП, включително и като въведена с пътен знак, както и каква е била скоростта, с която реално се е движел управляваният от Б. автомобил. Водачът е длъжен винаги да съобразява скоростта на движение, като при опасност да намали или да спре. В конкретния случай виновният за ПТП водач изрично е посочил в декларацията си, че се е движел на четвърта предавка с 60 -70 км/ч, след което е

натиснал спирачката и завъртял волана в посока на дясно, т.е. той е възприел неблагоприятните фактори по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и е осъзнал, че скоростта, с която се движи, не е съобразена с тях. Въпреки предприетите от него действия - да предотврати ПТП, това не е било достатъчно, за да се осигури безопасност на движението, като Б. е самокатастрофирал. Въз основа на горното, се формира извод, че с поведението си ответникът по касация е осъществил състава на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 179, ал. 2, предл. първо ЗДвП.

Законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност, поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

По отношение на съставомерността на второто нарушение, следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП обединява в едно задължението на водачите на моторни превозни средства да носят свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и задължението да носят контролния талон към него. По силата на т. 2 на чл. 100, ал. 1 от ЗДвП същите лица са длъжни да носят свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управляват. Изпълнителното деяние, описано в диспозицията на санкционната норма на чл. 183, ал. 1 т. 1 от ЗДвП обединява в едно неизпълнението на трите задължения на водача, изразяващо се в бездействие: не носи свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство, от което следва, че за неносене, на който и да е от изброените документи или за всички заедно на нарушителя се налага административно наказание.

Неправилен е изводът на въззивна инстанция, че нарушението е недоказано, тъй като в показанията на свидетелите не се съдържаха данни, че Б. не е представил талон към свидетелството за управление на МПС. Актът за установяване на административно нарушение е редовно съставен, подписан от актосъставителя и един свидетел, присъствал при установяване на нарушението, в съответствие с чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. В процесния случай актосъставителят и свидетелят, посочен в акта за установяване на административно нарушение са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, което е потвърдено и със свидетелските показания на актосъставителя в хода на съдебното производство. Отделно от това, АУАН е връчен лично на Б., който го е подписал без възражения, като в законоустановения срок не са постъпили и писмени такива. В хода на съдебното следствие не са ангажирани доказателства, които да оборват така отразените в акта за установяване на административно нарушение фактически констатации, потвърдени със свидетелските показания, дадени пред въззивния съд.

Размерът на наложеното административно наказание е в предвидения в закона размер, административнонаказващият орган е взел предвид нормата на чл. 27 от ЗАНН при определяне на размера на наказанието.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че въззивното решение следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

С оглед изхода на делото искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №3068 от 07.08.2022 г., постановено по НАХД № 20211110208533/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление (НП) №21-4332-007675/ 13.04.2021 г., издадено от началник група към СДВР –МВР, с което на К. П. Б., ЕГН [ЕГН] , са наложени глоба от 200лв. за нарушение по чл.20, ал.2 ЗДвП и глоба в размер на 10лв. за нарушение по чл.100, ал.1, т.1 ЗДвП.

ОСЪЖДА К. П. Б., ЕГН [ЕГН] ,да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева представляващи съдебни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.